

Het onderlijf als tijdverdrijf

De Roovers gooien alle remmen los voor een wufte theaterflirt met 'Le dindon' van Georges Feydeau.

THEATER

VAN ONZE REDACTEUR

GEERT SELS

ANTWERPEN | Il faut le faire, een deurendrama spelen zonder dat er ook maar één deur te bespeuren valt. Wel een planken vloer, waaruit hier en daar een tegel ontbreekt: bij Feydeau is de liefdesweg bezaaid met valkuilen. Als een fatum hangt de personages een matras van Damocles boven het hoofd. In het tweede bedrijf valt hij uit de nok – en wordt hij meteen gebruikt.

Zoals De Roovers *Le dindon* spelen, een boulevardstuk van Georges Feydeau uit 1896, dat is als een kunstijkskuur. Luchtig, met zwier en elegante pirouettes. De bodem

is glad: er is acuut slipgevaar. En bovenal, hier kan men met volle overgave de scheve schaats rijden.

De actie vangt aan ten huize van de heer Vatelín, een gerespecteerd advocaat in Parijs. Er lijkt wel een liefdesmagneet boven zijn voordeur te hangen. Onvoorzien dienen zich sujetten met oneerbare bedoelingen aan; zonder noemenswaardige tegenkanting worden die bedoelingen omgezet in gewenste intimiteiten. Onder de goede faam blijkt standaard een *ménage à trois* te schuilen.

In dit stuk verlegt Feydeau voortdurend het overwicht. Schuinsmarcheerders die volop in het offensief zijn, worden plots in het nauw gedreven. Omdat hun lief-

desdoel uitgerekend naar het huis van een vriend leidde. Of omdat de reservaties in het stoeihotel hopeloos door elkaar gehaspeld zijn. Er komen smoesjes, leugens en afleidingsmanoeuvres aan te pas om zich eruit te redden. Mozart had daar en motto voor. *Così fan tutte*: ze doen het allemaal. Want van al deze wufte Parisiens blijft niemand onbesproken. Iedereen blijkt er geheime relaties op na te houden. Eén voor één komen ze uit de lucht vallen, zo massaal en onverwacht dat het hilarisch is. Onverbiddelijk keert een onenightstand uit Londen in dit stuk als een boemerang terug. Vrouwen wenden voor nog enigszins in de trouw te geloven, maar zo gauw ze erachter zijn dat hun man alternatieve ledikanten bezoekt, voelen ze zich vrij om hetzelfde te doen. Bij deze lieden heerst een merkwaardige eer-

zucht. Zelf willen ze zoveel mogelijk veroveringen op hun cv. Hun partner, daarentegen, proberen ze systematisch te betrappen en *flagrant délit*.

Lucien Van Impe

De Roovers verkennen in *Le dindon* het komische repertoire. Dat is een belevenis. Ook voor henzelf. Van ingehuurd personeel als Warre Borgmans en Herwig Ilegems weten we dat ze die stijl beheersen. Ook Robby Cleiren werpt zich met bravoure in de strijd. De prestaties van de rest van de cast variëren van 'aardig hun mannetje staan' tot 'toch enige reserve tegenover de stijl'. De voorstelling is op haar best als ze luchtig voortmaakt. Al te veel terzijdes, geïmproviseerde toevoegingen of gezochte grappen, laten het tempo ogenblikkelijk zakken. Hier is de Lucien Van Im-

pe-stijl nodig, *en dansant* in de bergen. Met een iets grotere versnelling sleept het meteen.

Wie is nu eigenlijk *dindon* in dit stuk? Iedereen. En dus heeft eigenlijk niemand er echt veel last van. Het is die vrijblijvendheid die me doet twifelen of de terugkeer van de komedie op onze podia veel zoden aan de dijk zet. Feydeau heeft in alle opzichten weinig om het lijf en is in het beste geval, zwaarig zoals De Roovers hem brengen, goed voor een bijzonder vermakelijk avondje.

De Roovers spelen 'Le dindon'.

Gezien op 29/2 in Antwerpen. Op

18/3 Schouwburg Kortrijk, 20/3

(14u) Bronks (Brussel), 20/3 (20u)

en 21/3 KVS (Brussel). Tournee tot

3/5. Inlichtingen 03-297.41.48

 ONLINE

www.deroovers.be

DE STANDAARD 5-03-2008